

Τὰ τρία αὐτὰ ποιήματα εἶναι ἀπὸ καλύτερα τῆς συλλογῆς τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ ποιητῆ κ. Π. Βρῖσιμιτζάκη «Σαρκοφάγοι καὶ Ὀβελίσκοι» ποὺ κυκλοφόρησε τελευταία. Τὸ ὠραῖο σχέδιον εἶναι τοῦ κ. Μίμη Παπαδημητρίου.



ΣΦΙΓΓΑ

Τὸ μυστικὸ μου ποῦ κρατῶ σὲ στήθη
ἀξήγητο θὰ μείνει στὸν καθένα.
Αἶνιγμα μὲς σὲ χρόνια περασμένα,
γοῖφος στρουφνὸς μὲς τὰ πολλὰ τὰ πλήθη.

Κ' οἱ κούφιοι ποῦ μὲ τριγυρίζουν λίθοι
ἀντιλαλοῦν μυστήρια χαμένα,
θρόλους παλιούς... Μὰ αὐτὰ ὅλα ξεχασμένα,
σιτὸ πέρασμα τοῦ χρόνου καὶ σὴν λήθη.

Τὰ στήθειά μου τ' ἀπόρητα κρατοῦνε,
Τριπλὸ τὸ φῶς μου καὶ τριπλὴ ἡ ψυχὴ μου
ἀπὸ τὰ ρύχια ὥς μὲ τὴν κεφαλὴ μου.

Πάνω μου ἀόρατοι οἱ θεοὶ περνοῦνε,
Ὁ Ὅσιρις μὲ τὴν Ἰσιδα ἓνα πλέκει
μυστήριο. Κ' ὁ Ὄρος κλαίει παρέχει.

ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ

Πανάρχαιες στὸν κόσμον ἡ Πυραμίδες
στὸν ἥλιο ὑψώνονται. Μὲς τὸ μεθῦσι
τῆς δόξας τους οἱ Φαραὼ ἔχουν στήσει
στὴ Γκίζα τὶς τραχιές τους προσωπίδες.

Τριγύρω τους πετοῦνε ἡ νυχτερίδες,
καὶ ἡ αὐγὴ τὰ ρόδα της ὥς νὰ σκορπίσει,
τὸ σῶμα στοὺς χορούς της θὰ λικνίσει
ἡ Ἴσις μὲ τῶν θεῶν τὶς παλλακίδες.

Ἀπὸ βαθύ της ὄνειρο ξυπνάει
ἡ Σφίγγα καὶ στὰ νύχια της μετράει
πόσοι γι' αὐτὴν κυκλοφοροῦνε μῦθοι.

Τῶν ὀρχηστρίδων φεύγουνε τὰ πλήθη.
Τῶν Φαραὼ πάντοτε ἡ δόξα μένει
στὶς πυραμίδες πάνω λιθωμένη.

ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Στὸ πένθιμο τῆς σκέψης μανσολεῖο
κ' οἱ δυὸ ποῦμαστε πάντα βυθισμένοι,
σκληρὰ ἀπὸ τὴν τύχη μας κυνηγημένοι,
περνοῦσαμε τὸν πλανερό μας βίο.

Κάποτε σὲ φανταστικὸ τοπεῖο
ἐμέναμε μπροστὰ συλλογισμένοι,
πότε στὴ λύπη μας παραδομένοι,
σᾶν πάτυροι, μπαίναμε σὶδ μουσεῖο.

Κ' ἐκεῖ, μέσα στὰ παλαιὰ μνημεῖα,
θλιμμένοι οἱ Φαραὼ ὅπως μᾶς κυτιοῦσαν,
στὴ μουσικὴ τους γλῶσσα μᾶς μιλοῦσαν.

Καὶ μᾶς, κυρίευεν ἡ ἐπιθυμία,
πλάϊ στῆς μούμης τους νὰ ξαπλωθοῦμε
καὶ στὴ Νιοβάνα τους νὰ λικνισθοῦμε.

Π. ΒΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗΣ